

villingen maatte kunne tage det fornødne Forbehold for at sikre sig imod, at Lagterne blive højere, end Ministeriet vilde gaa ind paa. Dette maatte enten kunne ske gennem Forhandling med Amtsrådet, eller ogsaa kunde man tænke sig, at Ministeren kun gav Bevillingen paa den Betingelse, at man enedes om at underkaste sig Ministeriets Autoritet ved Lagternes Fastsættelse. — Hvad angaar den store Sag, der nu har været forhandlet mellem det ærede Medlem for Helsingør (Thomsen) og det ærede Medlem for Odense (G. Koch) samt den ærede Krigsminister, da skal jeg selvfølgelig ikke komme ind paa det mere personlige Mellemværende, der har været til Stede, og jeg skal heller ikke komme ind paa Sagens Details, og de Klager, der kunne have været reiste fra Odense Kommune lige over for. — jeg tør nok sige det en Gang igjen — den ikke blodige, men dog ikke synderlig kristelige Behandling, som disse Kommuner have været Gjenstand for. Men saa meget er klart, at der i den Debat, som foreligger, er oplyst saa meget og er kommet saa vægtige Argumenter frem mod den nuværende Tilstand og for Betænkningens Indhold, at der nu er saa meget mere Grund for Udvalget til at vente fra den ærede Krigsminister en noget bestemt, klarere og mere betryggende Udtalelse med Hensyn til det Punkt, der er omhandlet i Betænkningen. Jeg mener ikke dermed, at den ærede Krigsminister i dette Næde skulde udtale sig, men at det dog maatte være nødvendigt for Udvalget til 3die Behandling at høre en saadan Udtalelse for derpaa at kunne begrunde sin Stilling i Sagen. Naar det ærede Medlem for Odense i Begyndelsen af sit Foredrag ogsaa syntes at ville give Folkethinget Skyld for disse Kontrakter (Afbrudelse af G. Koch), ja jeg tror heller ikke, man kan gjøre det, da det er konstateret, at Folkethinget har været mod disse Kontrakter, men naar det dog syntes, at det ærede Medlem mente, at Folkethinget havde viist en Haardhed eller Ubillighed lige over for Odense Kommune, saa maa jeg bestemt fralægge Folkethinget dette. Jeg tror, at er der Noget, som i sin Tid har aabnet Dinene for, hvad det var, Odense Kommune havde ladet sig forlede til af en forførelse Krigsminister, saa er det Folkethinget, og dette skete, længe førend der kom Noget frem fra dem, som ere Odense Kommunes egne Børgere. Det var Folkethinget, der traadte op og sagde, at her var Odense Kommune kommen paa en gal Vej, og at det var paa sine Fødder, at den tog sig i Agt for det Selstøb, som den var kommen i. Naar det ærede Medlem for Helsingør for lidt siden oplæste Slutningen af Udvalgets Betænkning den Gang, da undrer det mig, at det ærede Medlem kunde sige, at der ikke deri laa nogen Protest eller Indsigelse. Jeg tror, at naar det ærede Medlem vil læse de samme Ord igjen, som han før læste op, og som jeg derfor ikke skal gjentage, saa vil han ikke kunne finde

nogen klarere og tydeligere Indsigelse mod Kontrakterne end den, der indeholdes i selve Betænkningen og de Udtalelser, som den Gang fremkom fra Ordføreren i Folkethinget. De gaa netop bestemt ud, dels paa at fralægge sig ethvert Ansvar for den Vej, Kommunen var kommen ind paa, men navnlig paa at sikre sig mod enhver Formhelst, om det end kun var en indirekte Billigelse af Kontrakten, hvoraf der kunde følge en Slags Forpligtigelse til siden at give Garnisonsloven en saadan Form, som Kontrakterne forudsatte. Afstemningen over det lille Endringsforslag med Hensyn til de 500 Kr., eller hvormeget det var, var netop motiveret derved. Ligeledes maa jeg nedlægge en Indsigelse mod, naar det ærede Medlem for Helsingør har villet sige, at han havde høvdet Thingets Frihed, og at dets Frihed ikke var indskrænket i dette Spørgsmaal ved de Kontrakter, der vare afsluttede af Regjeringen. Der er Ingen, som har høvdet Thingets Frihed, undtagen Thinget selv, det har taget sin Reservation og gjort Indsigelse i rette Tid, men den Ret, det ærede Medlem vil vindicere Krigsbestyrelsen, er fuldstændig betydningsløs. Der staar ganske vist navnlig i Odense Kontrakten, som er aftrykt i Betænkningen, en Passus om, at Krigsbestyrelsen ikke er forpligtet til vedblivende at lægge Garnison der, og jeg erindrer ogsaa meget godt, at det ærede Medlem, dengang han var Minister, lige overfor Ordføreren udtalte, at Krigsbestyrelsen havde en juridisk Ret til at lægge Garnisonen, hvor den vilde, men derpaa svarede Ordføreren med Rette, at en saadan juridisk Ret, som stred mod en Slags moralsk Forpligtigelse, gav han ikke meget for. Den skræppe juridiske Betragtningssmaade, som jeg iøvrigt indrømmer findes i Kontrakterne, har været os for haard til, at vi kunde berolige os derved. I Virkeligheden har det ærede Medlem ogsaa selv anerkjendt, at der i Kontrakterne laa en Slags Præjudicering af Garnisonsforholdene. Det ærede Medlems Løfter eller Udtalelser om at ville sørge for snarest mulig at skaffe vedkommende By Sikkerhed med Hensyn til Garnisonen, er dog fra Administrationens Side den klareste Erkjendelse af, at man igjennem Kontrakten har paataget sig en saadan Forpligtelse, og at man ogsaa vil gjøre alt Muligt for at udøve Tryk paa Rigsdagen for at faae den til at gaa i samme Retning. Derimod indrømmer jeg, at Folkethinget har stillet sig saaledes, at det har beholdt frie Hænder, men det er ikke Andres Skyld end dets egen. Jeg haaber imidlertid, at vi til 3die Behandling ville faae en mere klar og bestemt Udtalelse i denne Henseende af den ærede Krigsminister. — Med Hensyn til Inventariet ved Kriminal- og Politiretten vente vi altsaa Forslag fra den ærede Minister til 3die Behandling. Hvad angaar Spørgsmaalet om Raad- og Dombuset, da kan jeg ikke indrømme Nødvendigheden af den Betragtning, der er kommen frem saavel fra den ærede Minister som